

Arrest

nr. 182 690 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Hazara te zijn. U bent 21 jaar oud. U bent geboren in Kabul of in Qarabagh in de provincie Ghazni. Rond de leeftijd van vijf jaar, na de moord op uw vader, verhuisde u met uw moeder, twee broers en zus naar Iran. U woonde samen met hen in Teheran. Toen u negen of tien jaar oud was, werd u opgepakt door de Iraanse autoriteiten en gedeporteerd naar Afghanistan. In de provincie Herat ontfermde een voorbijganger genaamd H.Q. zich over u en hij ving u op bij hem thuis in het district Kohsani, hij werd een soort vaderfiguur voor u. Later werkte u in een garage in Kohsani.

Op een dag kwamen daar twee mensen die de garage wilden overkopen, deze mensen hadden de intentie om in de buurt ervan een brug op te blazen. De eigenaar van de garage weigerde de garage te verkopen. Vervolgens verhuisde u naar Qarabagh in Ghazni.

U verbleef gedurende vijf tot zes jaar voor uw vertrek in het districtscentrum van Qarabagh, waar u werkte in een garage en naar school ging. Zes jaar geleden toen u op een dag onderweg was van Qarabagh naar Kabul werd u samen met andere passagiers tegengehouden en meegenomen door gewapende personen. U werd gedurende twee dagen vastgehouden. U werd op een gegeven moment vastgebonden en uitgetkleed, u voelde iets scherp aan uw geslachtsdelen. Net op dat moment gebeurde er een explosie in de omgeving en vluchtten de gewapende mannen weg. Even later kwamen er soldaten die u naar het ziekenhuis brachten, waar u medische verzorging kreeg.

Gedurende de zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, werd u benaderd door de taliban die wilden dat u zich aansloot bij hen. U bent hier nooit op ingegaan. U en andere winkeliers in de buurt ontvingen tevens brieven van de taliban. Op een dag waren uw bezittingen en de garage waar u werkte en woonde verdwenen. Vervolgens ging u naar H.Q. in Kohsani. Hij stelde u voor naar Iran te gaan om te proberen uw familie te vinden. U trok naar uw vroegere buurt in Teheran, waar uw voormalige bureu u vertelden dat uw familie naar Europa vertrokken was. H.Q. financierde vervolgens uw reis naar Europa. In Stuttgart in Duitsland ontmoette u toevallig een handelaar bij wie u als kind gewerkt had in Iran. Hij vertelde u dat uw familie in België verbleef. U kwam op 23 november 2015 aan in België en vroeg asiel aan op 25 november 2015.

Op 14 juli 2016 opende u bij het Rode Kruis een opsporingsvraag om uw familie in België terug te vinden. De volgende dag kreeg u het nieuws dat uw familie opgespoord was. Uw moeder S.S. (O.V. 6871175, CGVS nummer 15/17108) en uw broers J.M. (O.V. nummer 6.871.175, CGVS nummer 11/20805Z) en A.S. en uw zus N. wonen in Brussel en u ontmoette hen kort voor uw gehoor op het CGVS.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een document van het Rode Kruis in verband met de uw opsporingsvraag voor, een briefje met de contactgegevens van de journalisten die u interviewden in Griekenland, een briefje in verband met een doktersafspraak in België na het gehoor en een e-mail van de sociaal assistente van uw familie. Na uw gehoor legt u een medisch getuigschrift voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS pp. 1,2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het district Qarabagh in de provincie Ghazni in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft voorgesteld dat u de laatste vijf of zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in de maand saratan van vorig jaar (gregoriaanse kalender juni/juli 2015) in het districtscentrum van Qarabagh van de provincie Ghazni gewoond heeft. Zo dient te worden gewezen op het feit dat uw kennis van uw regio waar u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, allesbehalve kan overtuigen.

Uw geografische kennis van de regio waar u zou hebben gewoond is quasi nihil. Wanneer het CGVS u vraagt welke dorpen er in de buurt van het districtscentrum van Qarabagh liggen, antwoordt u ontwijkend dat er veel dorpen zijn in Ghazni, bijvoorbeeld Jaghatu, Muru en Nawa (zie CGVS, p. 9). Jaghatu en Nawa zijn echter geen dorpen in de buurt van Qarabagh, maar districten in de provincie Ghazni zoals informatie op het CGVS aantoont waarvan kopie in bijlage. Wanneer het CGVS u opnieuw vraagt welke dorpen er dicht bij het districtscentrum van Qarabagh liggen, antwoordt u dat u daar niet geweest bent en dat u niet buiten Qarabagh bent geweest. Hoewel u beweert de laatste vijf tot zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Qarabagh gewoond te hebben, slaagt u er niet in concrete informatie over de directe omgeving van uw woonplaats te geven. Wanneer u nogmaals gevraagd wordt te vertellen over wat er in de buurt en in de omgeving van uw woonplaats in Qarabagh gelegen is, antwoordt u dat Qarabagh het centrum van de provincie Ghazni is en dat er andere districten zoals Jaghatu, Nawa, Malestan en Jaghuri in de buurt liggen, maar dat u nooit naar deze districten ging. Verder weet u te zeggen dat Qarabagh op 150 kilometer van Kabul ligt (zie CGVS, p. 9). Dat u wel weet welke districten er in de buurt van Qarabagh liggen en de afstand tot Kabul kan aangeven, maar er niet in slaagt dorpen in de nabije omgeving van uw woonplaats op te noemen wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Hoewel het CGVS op verschillende manieren peilt naar uw kennis over uw regio, slaagt u er op geen enkel moment in op een geloofwaardige manier voor te stellen dat u gedurende de laatste jaren voor uw vertrek in Qarabagh woonde. Zo vraagt het CGVS u Qarabagh, de weg die u eerder vernoemde en wat er in de buurt ligt, te tekenen. U tekent vervolgens een zeer rudimentaire kaart waarop u het districtscentrum en de weg, die volgens u een speciale naam heeft die u zich niet meer herinnert, situeert. U geeft correct aan dat de districten Malestan en Jaghuri in het westen liggen, Ghazni stad aan de andere kant en het district Muqur dichtbij, maar u situeert geen enkel nabijgelegen dorp op de door u getekende kaart. Op de vraag welke dorpen er in de buurt liggen aan de wegen die u getekend heeft, antwoordt u ontwijkend dat er veel dorpen zijn, dat er 18, 20 of 25 dorpen zijn in Ghazni en dat u nooit in die dorpen kwam (zie CGVS, p. 9). Ook wanneer het CGVS vraagt of u wel eens gehoord heeft wat er verderop de weg ligt, zonder er ooit geweest te zijn, vernoemt u geen enkel dorp en verwijst u enkel naar verder afgelegen plaatsen zoals Ghazni stad en het district Nawa. Het CGVS vraagt vervolgens expliciet naar de directe omgeving van uw woonplaats, met name wat er gelegen is op 10 tot 30 minuten wandelen van uw woonplaats. U repliceert dat u dan naar een ander district moet en dat u nooit naar een ander district bent geweest (zie CGVS, p. 9). Uit kaarten blijkt echter dat er talrijke dorpen zijn in de nabije omgeving van het districtscentrum van Qarabagh en dat de afstand naar omliggende districten aanzienlijk verder is dan 10 tot 30 minuten wandelen. Het CGVS onderneemt tijdens het gehoor nogmaals een poging om te peilen naar uw kennis van uw omgeving en vraagt u welke van alle plaatsen die u eerder opnoemde het dichtst bij het districtscentrum ligt. U verklaart vervolgens dat het Muqur is en dat het 30 tot 40 minuten rijden is met een motorfiets of auto (zie CGVS, p. 10). Het is vooreerst niet correct dat Muqur het dichtst bijgelegen district is, men passeert met name eerst het district Abband vooraleer men in Muqur komt. Verder is het zeer bevreemdend dat de meest nabijgelegen plaats die u opnoemt op een afstand van 30 tot 40 minuten rijden ligt, terwijl op kaarten duidelijk zichtbaar is dat er talrijke dorpen zijn die veel dichterbij het districtscentrum van Qarabagh liggen. Op de vraag welke dorpen men eerst tegenkomt als men te voet uit het districtscentrum van Qarabagh gaat, blijft u weerom het antwoord schuldig (zie CGVS, p. 10). Dat u dit niet nagevraagd heeft en geen behoefte had om dit na te vragen vergoelijkt uw totaal gebrek aan kennis van uw directe omgeving niet. U woonde immers vijf tot zes jaar in het districtscentrum, u bent er naar school geweest tot de zesde klas, u volgde er een Engelse cursus, u werkte in een garage en u ging naar de moskee. U leidde dus allesbehalve een geïsoleerd leven en u moet dus ongetwijfeld talrijke contacten gehad hebben met mensen uit de regio. Het is totaal ongeloofwaardig dat in deze contacten nooit nabijgelegen dorpen ter sprake kwamen. Ook uw uitleg dat u in het districtscentrum verbleef en dat u niet naar andere dorpen ging omdat er taliban waren, overtuigt allerm minst (zie CGVS, p. 10). Zelfs als u niet naar andere dorpen ging, moet u immers op zijn minst in uw dagelijkse contacten namen van nabijgelegen dorpen en plaatsen hebben horen vernoemen. Overigens is het opmerkelijk dat u wel de namen van nabijgelegen districten, waar u ook niet naartoe geweest bent, kent, maar dat u uw gebrek aan kennis over nabijgelegen dorpen probeert te justifiëren door te zeggen dat u er nooit naartoe geweest bent. Dit wijst opnieuw op het ingestudeerde karakter van de weinige kennis die u heeft. Ook uw kennis over waterlopen in het districtscentrum blijkt ingestudeerd te zijn. U zegt dat er een rivier is die door Qarabagh stroomt en dat die uit andere districten in het noorden of noordwesten komt (zie CGVS, p. 10). Vreemd genoeg kan u de ligging van de rivier in het districtscentrum niet aangeven en heeft u geen bruggen over die rivier gezien. Het CGVS stelt bijgevolg opnieuw vast dat u geen concrete informatie over uw nabije leefomgeving kan geven.

Ook uw beschrijving van het districtscentrum zelf is uiterst summier en vaag. De enige specifieke gebouwen die u vernoemt zijn de grote moskee en de Sultan Mahmood Ghaznawi school (zie CGVS, pp. 9, 10). Verder houdt u het bij vage, algemene beschrijvingen, zoals de aanwezigheid van een deels

verharde, deels onverharde weg, huizen uit onverharde steen en velden. Uw argumentatie dat u altijd binnen bleef in de garage verklaart geenszins uw gebrekkige kennis. Volgens uw eigen uiteenzettingen ging u immers ook naar school en volgde u een cursus Engels, wat erop wijst dat u niet altijd binnen bleef. U zegt verder dat er een klein ziekenhuis is in Qarabagh dat door militairen is gebouwd (zie CGVS p. 10). Wanneer het CGVS u later in het interview een foto van het ziekenhuis in Qarabagh toont en vraagt of u deze plaats kent, antwoordt u dat u er niet geweest bent en dat het misschien een kliniek is omdat de situatie op de foto er uitziet zoals in een kliniek (zie CGVS, p. 12). Het is echter weinig geloofwaardig dat u als inwoner van het districtscentrum het lokale ziekenhuis nooit zou gezien hebben noch zou herkennen. Voorts doen mensen in Qarabagh volgens u boodschappen in winkels in het centrum van de stad en is er geen bekende bazaar, wel winkels in elke straat. Nochtans is er volgens informatie waarover het CGVS beschikt wel degelijk een bazaar in Qarabagh, die bovendien gelegen is aan de hoofdweg in Qarabagh waar u ook de garage waar u werkte en woonde situeert.

Wanneer het CGVS u vraagt wat u weet over de plaats Daftani, zegt u eerst dat u er niets over weet, vervolgens dat er misschien een bazaar is en later dat er een bazaar is die Daftani heet (zie CGVS, p. 12). Gevraagd naar de plaats Nasu Khel is uw reactie quasi identiek: u zegt dat de naam u bekend voorkomt maar u weet niets duidelijk over deze plaats, om vervolgens te zeggen dat er een bazaar is die Nasu Khel heet (zie CGVS, p. 12). Het is opvallend dat u over beide plaatsen, die overigens dorpen zijn die vlakbij het districtscentrum van Qarabagh liggen, aanvankelijk niets weet en vervolgens, kort nadat u tot tweemaal toe gezegd heeft dat er geen bekende bazaar zijn, verklaart dat beide plaatsen bazars zijn. Informatie over Daftani en Nasu Khel werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Het is duidelijk dat u uw verklaringen doorheen het gehoor aanpast, wat uw geloofwaardigheid ernstig aantast. Dat u al een jaar of langer vertrokken bent uit Qarabagh (zie CGVS, p. 12) verklaart voorts niet waarom u niets weet over nabijgelegen dorpen, kennis over uw directe leefomgeving is immers basiskennis waarvan verwacht kan worden dat men die niet zomaar vergeet. Ook het nabijgelegen dorp Layigh, dat tussen Qarabagh en Nasu Khel ligt, kent u overigens niet, u weet zelfs niet dat het de naam van een dorp is (zie CGVS, p. 13).

Verder blijkt u nauwelijks iets te weten over bekende personen uit uw regio. Gevraagd naar belangrijke personen in Qarabagh vernoemt u enkel de taliban commandant mullah Kamran. De naam van het districtshoofd bent u vergeten, uw verklaring dat districtshoofden in Afghanistan meestal met hun titel in plaats van hun naam benoemd worden overtuigt echter niet (zie CGVS, p. 12). Over Mohammad Hassan Faizi, voormalig districtshoofd van Qarabagh, zegt u dat hij een bekende persoon is die bij de overheid werkt, dat hij misschien lid van de provincieraad is of bij het districtshoofd of het parlement werkt, wat een bijzonder uiteenlopende beschrijving is. Wanneer het CGVS polst naar uw verdere kennis over deze man, weet u enkel te zeggen dat hij een goede man was voor zover u gehoord heeft in de moskee. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratieve dossier, blijkt dat Mohammad Hassan Faizi doodgeschoten is aan de belangrijkste bazaar van het district in maart 2015, enkele maanden voor uw vertrek. Dat u blijkbaar niet op de hoogte bent van een dergelijk belangrijk incident vermindert uw geloofwaardigheid verder.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarabagh gelegen in de provincie Ghazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Qarabagh heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovendien stelt het CGVS vast dat uw asielrelaas weinig aannemelijk is. Zo verklaart u dat u dreigbrieven kreeg, maar wanneer u gevraagd wordt om verdere uitleg te geven over deze brieven, zegt u dat alle winkeliers die langs de weg een winkel hadden dergelijke brieven kregen waarin men gevraagd wordt om volgens zijn eigen mogelijkheden de islamitische mujaheddin te helpen. Brieven met een dergelijke inhoud wijzen allerm minst op een persoonlijke vervolging. U kan geen van deze dreigbrieven neerleggen tijdens uw gehoor, omdat u deze naar eigen zeggen kwijtraakte op zee tijdens uw vluchtroute hierheen (zie CGVS, pp.3 en 13).

Voorts zegt u dat u in de loop van de zes jaar dat u in Qarabagh woonde benaderd werd door de taliban, met name de mannen van mullah Kamran, met het oog op uw rekrutering (zie CGVS, pp. 14, 15). De taliban kwamen naar de garage om hun motorfietsen of auto's te laten herstellen, ze betaalden niet en zeiden dat u een tot twee weken tijd kreeg om u bij hen aan te sluiten. Als u dat niet deed zou u niet het recht hebben om te klagen als u iets zou overkomen. Ze beloofden een motor, gsm en belkrediet te geven als u bij hen ging werken, maar u was niet geïnteresseerd in een dergelijke samenwerking. Hoewel u steeds geweigerd heeft samen te werken met de taliban, was u pas kort voor uw vertrek uit Qarabagh betrokken bij een incident. Uw garage en de inhoud ervan was gestolen, maar er dient opgemerkt te worden dat u geen concrete aanwijzingen heeft dat de taliban hiervoor

verantwoordelijk waren (zie CGVS, p. 15). Wat uw vrees voor rekrutering betreft benadrukt het Commissariaat-generaal dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated tot ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group". U slaagde er echter niet deze vrees in concreto toe te lichten. U beweerde dat de taliban naar uw garage kwamen en u een of twee weken de tijd gaven om u aan te sluiten bij hen. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet slaagde u er niet in uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban geloofwaardig voor te stellen. Bovendien slaagde u er ook niet in uw verblijf in Qarabagh geloofwaardig voor te stellen zoals hierboven uiteengezet werd, wat tot de conclusie leidt dat de vermeende poging tot rekrutering in de garage in Qarabagh niet kan plaats gevonden hebben. Toegevoegd kan worden dat louter een algemene verwijzing naar rekrutering door de taliban niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Uw verklaringen over de wijze waarop de taliban u probeerden te rekruteren, over de taliban zelf alsook uw verklaringen over de problemen die u hierdoor kende kunnen echter allerminst overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt tevens dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt directe dwang eerder een uitzondering.

Verder dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vertelde over de bovenvermelde rekruteringspogingen, persoonlijke bedreigingen en de verdwijning van uw garage. Wanneer het CGVS u hiermee confronteert, zegt u dat u 20 minuten tijd kreeg om alles te vertellen over uw reis en dat u meer wou vertellen, maar dat men u telkens vroeg te stoppen en alles in het tweede interview te zeggen (zie CGVS, p. 15). Uw verklaring dat u niet voldoende tijd had om over uw persoonlijke problemen tijdens het eerste interview houdt echter geen steek. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens het gehoor op de DVZ wel de tijd had om te vertellen over algemene problemen, zoals de taliban die Qarabagh terroriseren, de taliban die Hazara's viseren, de opkomst en de activiteiten van de Haqqani groepering (zie DVZ, vragenlijst CGVS). U maakte enkel een vage, niet concrete vermelding dat u vreesde door één van deze groeperingen verplicht te worden aan hun zijde te vechten. Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u nog iets toe te voegen had, gaf u uitleg over een incident op zee onderweg en een interview door Britse journalisten, u kreeg dus zeker de tijd om over concrete gebeurtenissen te vertellen. Dat u tijdens uw gehoor op de DVZ enkel de algemene veiligheidssituatie beschrijft als aanleiding tot uw vertrek en op het CGVS persoonlijke bedreigingen en problemen inroept, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft de Haqqani groepering dient overigens opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS expliciet ontkent persoonlijk problemen gehad te hebben met deze groepering, u heeft enkel gehoord dat ze in andere districten van Ghazni zijn (zie CGVS, p. 16).

Voorts verklaart u dat u op een dag zes jaar geleden, toen u onderweg was van Qarabagh naar Kabul, tegengehouden werd door gewapende personen (zie CGVS, pp. 6,7). U moest samen met een achttal andere mensen uitstappen. U werd gebracht naar een andere plaats waar u gedurende twee dagen werd vastgehouden. Dan werd u op een avond uitgekleeft, vastgebonden en geblinddoekt. U voelde iets scherp in de buurt van uw geslachtsorgaan. Op dat moment hoorde u net een raketexplosie en werd u gesneden. De ontvoerders vluchtten weg en u werd kort daarna gered door soldaten die u naar het ziekenhuis brachten waar u medische verzorging kreeg. U verklaart tijdens het gehoor dat uw gezondheidstoestand nu goed is en dat u zich normaal voelt, maar dat het visueel niet normaal is (zie CGVS, p. 7). U legt na het gehoor op het CGVS een medisch getuigschrift voor van 29 juli 2016. De enige objectieve vaststelling in dit document is een goed geheelde circumcisie. Er is bijgevolg geen enkele medische vaststelling of aanwijzing dat u het slachtoffer bent geweest van foltering of seksueel misbruik.

Met betrekking tot de twee personen die de garage waar u werkte in Kohsani wilden kopen en de intentie hadden een nabijgelegen brug op te blazen, dient opgemerkt te worden dat dit feit zich zo'n vijf tot zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou voorgedaan hebben. Gezien dit geïsoleerde feit zo lang voor uw vertrek plaats had kan er niet geconcludeerd worden dat er aanwijzingen zijn dat u gegronde

redenen heeft om te vrezen voor persoonlijke vervolging op basis hiervan. U maakte nergens in uw asielrelaas verder gewag van dit incident als vluchtreden uit Afghanistan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS de dato 27 juli 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (zie CGVS, pp. 1,2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaats in het district Qarabagh (zie CGVS, p. 13). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (zie CGVS, p. 13). U bleef echter volhouden dat u afkomstig bent uit Qarabagh (zie CGVS, p. 13). U zei dat u geen parlementsleden en provincieraadsleden kent omdat u zelf niet voor de overheid werkte. Verder zei u dat u elf jaar zonder uw familie heeft geleefd en in een soort van depressieve toestand heeft geleefd, bovendien zou u onderweg naar België afgezien hebben. Tenslotte zei u dat u nooit buiten de garage ging en dat u niet weet op welke andere manier over Qarabagh te vertellen. Dit alles vergoelijkt uw gebrek aan kennis echter niet. U hoeft niet bij de overheid gewerkt te hebben om gehoord te hebben over bekende personen zoals u meende (zie CGVS, p.13). Uw leven zonder familie en moeilijke reis naar Europa verklaren evenmin uw totale gebrek aan kennis over uw regio, u slaagt er immers wel in om over andere feiten op een coherente manier te vertellen. Zoals hierboven reeds opgemerkt werd, is uw verklaring dat u nooit buiten de garage ging evenmin geloofwaardig aangezien u vermeldde dat u naar school ging in Qarabagh, er een cursus Engels volgde en naar de moskee ging. U werd na de confrontatie met het feit dat er geen geloof gehecht werd aan uw afkomst uit Qarabagh nogmaals de kans geboden om uw herkomst en kennis over uw regio aan te tonen. Uw repliek hierop was echter bijzonder vaag en algemeen. Zo zei u dat Qarabagh een van de onveilige districten van Ghazni is. Verder zei u dat de garage langs een weg tegenover de grote moskee lag, dat erachter landbouwgronden en bossen lagen en verderop andere districten. U zei ook dat de garage langs de weg lag omdat er veel verkeer was en dat de taliban daar overal zijn en dat ze meestal 's nachts auto's tegenhouden (zie CGVS, p. 13). Deze uiteenzetting geeft echter geen enkele bijkomende, concrete informatie die uw herkomst uit Qarabagh zou kunnen ondersteunen. Wanneer het CGVS tenslotte nog navraag doet of chauffeurs die bij u in de garage kwamen soms vertelden over plaatsen die ze passeerden vlak voor ze bij uw garage kwamen,

verwijst u opnieuw enkel naar verder afgelegen districten en provincies in plaats van naar nabijgelegen plaatsen (zie CGVS, p. 13).

Met betrekking tot uw vermeende familiale banden met personen die in België verblijven en het vluchtelingenstatuut verkregen hebben, dient opgemerkt te worden dat u geen enkel (begin van) bewijs voorlegt dat S.S. (O.V. 6871175) uw moeder is, J.M. en J.A.S. uw broers zijn en J.N. uw zus is. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de documenten die u voorlegt de familiebanden tussen u en de bovenvermelde personen niet staven. Het document van het Rode Kruis wijst er enkel op dat er een tracingprocedure gestart is. De e-mail van de sociaal assistente van uw moeder geeft evenmin aanwijzingen over de vermeende familiebanden. Uw verklaringen betreffende uw vertrek uit Afghanistan als kind en uw verblijf in Iran stemmen voorts niet overeen met die van uw moeder. Zo verklaart u dat u op vijfjarige leeftijd samen met uw moeder, uw twee broers en uw zus vanuit Qarabagh naar Iran verhuisde na de moord op uw vader (zie CGVS, p. 5). Volgens de verklaringen van uw moeder gedaan tijdens haar gehoor op het CGVS verhuisden jullie echter vanuit Mazar, waar jullie drie tot vier jaar gewoond hadden, naar Iran en is uw jongste broer Ali Senna in Iran geboren (zie CGVS gehoorverslag van 15/17108, 29/09/2015, p. 4,5,6). Hoewel u zeer jong was op het moment van jullie vertrek uit Afghanistan en er dus niet kan verwacht worden dat u zich veel herinnert van deze periode, is het toch opmerkelijk dat u verklaart vertrokken te zijn uit Qarabagh. Als jullie, zoals uw moeder zei, drie tot vier jaar in Mazar hebben gewoond kan u nauwelijks herinneringen hebben aan uw tijd in Qarabagh, u was immers een baby of peuter toen jullie in Qarabagh woonden. Het is vreemd dat u zich wel nog oom Karim herinnert, de vriend van uw vader die jullie hielp na de dood van uw vader, maar dat u niet weet dat jullie in Mazar woonden voor jullie vertrek uit Afghanistan en dat uw jongste broer in Iran geboren is. Voorts verklaart u dat u in het begin van uw verblijf in Iran naar een Afghaanse school ging en later naar een Iraanse school (zie CGVS, p. 5). Uw moeder zegt echter dat er geen scholen voor Afghaanse kinderen bestaan volgens haar en dat haar kinderen les kregen van een dochter van een vriend die in haar vrije tijd les gaf (zie CGVS 29/09/2015, p. 9). U zegt verder dat u negen of tien jaar oud was toen u gedeporteerd werd uit Iran (zie CGVS, p. 5), terwijl uw moeder zegt dat u zes of zeven jaar oud was (zie CGVS 29/09/2015, p. 6) Deze tegenstrijdige verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas aan. Voorts zijn uw verklaringen over uw leven na uw deportatie naar Afghanistan weinig aannemelijk. Een zekere H.Q. uit Kohsani in de provincie Herat ontfermde zich over u, zo zegt u. Hij nam uw levensonderhoud op zich, stuurde u naar school en naar Engelse cursussen en was een soort vaderfiguur voor u (zie CGVS, p. 6). Het was tevens H.Q. die u aanspoorde naar Iran te gaan op zoek naar uw familie en die uiteindelijk uw reis naar Europa financierde (zie CGVS, pp. 15,16). Hoewel u eerst verklaart dat u samen met H.Q. in zijn huis woonde, zegt u later dat u in een garage bij een mechanicus verbleef op twee uur fietsen van het dorp van H.Q. en dat u niet al te vaak bij H.Q. ging (zie CGVS, pp. 6, 7, 8). Het is verwonderlijk dat H.Q. u enerzijds jarenlang steunde en zelfs uw reis naar Europa betaalde, en dat u anderzijds geen duidelijkheid biedt over uw verblijf bij hem en dat u zelfs niet weet hoeveel kinderen deze persoon, die een vaderfiguur voor u was, had (zie CGVS, p. 17).

Ook de manier waarop u uw familie in België heeft teruggevonden overtuigt niet. Zo zou u in Teheran, waar u elf jaar geleden als kind woonde, uw voormalige burens ontmoet hebben die u wisten te vertellen dat uw familie naar Europa vertrokken was, ze wisten echter niet naar welk land. U reisde dan verder naar Europa, waar u in Stuttgart toevallig een man ontmoette voor wie u als kind in Iran gewerkt had en die wist dat uw familie in België verbleef. Deze zeer toevallige samenloop van omstandigheden is weinig aannemelijk.

De manier waarop u uw familie probeerde op te sporen toen u in Afghanistan verbleef is ook weinig geloofwaardig. Zo verklaart u dat u naar Qarabagh trok om uw familie op te sporen en dat Hassan, de eigenaar van de garage waar u werkte, u hielp om bij de autoriteiten navraag te doen over uw familie. Zoals eerder werd opgemerkt slaagde u er echter niet in uw verblijf in Qarabagh geloofwaardig voor te stellen, wat de geloofwaardigheid van uw vermeende pogingen uw familie op te sporen ondermijnt. Bovendien is het bevreemdend dat u naar Qarabagh zou gegaan zijn om uw familie op te sporen en dat u daar vijf tot zes jaar gebleven bent en dan pas naar Iran bent gegaan op zoek naar uw familie. Aangezien de zoektocht naar uw familie in Qarabagh niets opgeleverd had, kan men verwachten dat u eerder naar Iran zou getrokken zijn, zeker gezien het feit dat H.Q. u op diverse manieren steunde en in Afghanistan reeds geprobeerd had uw familie op te sporen via een tracingprocedure zoals u verklaarde (zie CGVS, p.11). Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen concludeert het CGVS dat u er niet in slaagt uw familiebanden met S.S., J.M., J.A.S. en J.N. op een geloofwaardige manier voor te stellen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel Afghaans document voorlegt. U beweert dat u uw taskara en de dreigbrieven van de taliban verloor op zee onderweg naar België. Over het document

betreffende de tracingprocedure door het Rode Kruis en de e-mail van de sociaal assistente is reeds opgemerkt dat deze documenten geen concrete informatie geven over uw familiebanden. Het briefje voor een doktersafspraak bevat geen relevante informatie en het medisch getuigschrift biedt enkel de informatie dat u besneden bent en dat de circumcisie goed geheeld is. Het briefje met de contactgegevens van de journalisten die u interviewden toen u onderweg naar Europa was heeft evenmin bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker stelt het te vrezen het slachtoffer te zullen worden van represailles door de taliban dan wel door andere radicale moslims. Zijn naaste familieleden wonen in België en hebben allen de vluchtelingenstatus. Hij meent in Afghanistan een uitzichtloos bestaan te hebben. Hij stelt dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Hij meent dat het algemeen geweten is dat de taliban en andere extremisten niet aarzelen om geweld te gebruiken, waardoor hij steeds in onveiligheid zal leven in Afghanistan. Hij stelt dat hij zich in Afghanistan aan zijn lot overgelaten voelt. Volgens hem heeft het CGVS geen of minstens te weinig rekening gehouden met *"de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker"*. Hij is formeel dat zijn verklaringen wel degelijk oprecht zijn en dat de feiten zich wel degelijk op die manier hebben voorgedaan. Hij meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Vervolgens voert verzoeker aan dat niet uit het oog mag worden verloren dat hij na zijn repatriëring vanuit Iran als kind in Herat (Kohsany) heeft geleefd waarna hij terugkeerde naar zijn geboortedorp in Qarabagh alwaar hij vijf tot zes jaar heeft geleefd, om vervolgens naar Kohsany terug te keren waar hij zijn reis naar het zuiden heeft voorbereid. De voorbereiding en de reis zelf hebben volgens hem verschillende maanden in beslag genomen. Hij wijst erop dat zijn tijdsbesef niet identiek is aan dit van een Europeaan. Hij spreekt van cultuurverschillen en zegt dat zijn manier van denken *"nog steeds 'hazaragi'"* is.

Hij stelt dat leeftijd zo goed als geen betekenis heeft voor Hazara's en dat er verschillen zijn met de Afghaanse kalender. Vervolgens stelt hij dat hij gesprekken voerde met een traumatherapeute in Brussel en dat er geen twijfel is dat hij tekenen van PTSD vertoont. Hij meent dat dit een redelijke verklaring vormt voor het feit dat hij er soms niet in slaagt om diverse gebeurtenissen chronologisch, op een tijdslijn, te plaatsen. Verder stelt hij dat de volgende gebeurtenissen een impact hebben gehad op zijn leven:

"- de dood van zijn vader en zijn vlucht naar Iran als kind.

- zijn eerste deportatie als tienjarig kind en gedwongen scheiding van zijn familie ; waar hij aan zijn lot werd overgelaten op onbekend en vijandig terrein zonder enige bron van inkomsten.

- dreigementen vanwege de taliban en de explosie van zijn garage.

- ontvoering en seksueel misbruik en verminking met bedreiging om te worden geëxecuteerd.

- opeenvolgende teruggrijpingen ; raketinslagen door diverse gewapende groeperingen tijdens zijn reizen.

- het kapseizen van de vluchtelingenboot waarin hij zich bevond op de Egeïsche Zee, op zijn vluchtroute naar Europa.

- het plots vernemen aan de telefoon dat H.Q. is gestorven toen verzoeker hem probeerde te bellen om hem te melden dat hij eindelijk was aangekomen in Turkije."

Hij voert aan dat hij moeite heeft om zich te focussen wanneer men hem gefragmenteerde vragen stelt: *"Bijv. , wanneer verzoeker over zijn garage in Kohsane spreekt, vertelt hij tegelijkertijd iets dat gebeurd is in zijn garage in Qarabagh en vice versa ; zijn gedachten springen als het ware van de ene op de andere gebeurtenis."*

Betreffende de dorpen in de directe omgeving van het districtscentrum van Qarabagh wijst hij erop dat de verwarring inzake het woordgebruik en de terminologie niet mag worden onderschat:

"De tolk vroeg verzoeker of hij villages kent rondom Qarabach.

In de ogen van verzoeker zijn 'Jaghori, Moqor, ...' villages.

Echter, toen de vraag aan verzoeker werd gesteld of hij 'kleine dorpen' kon opsommen rondom Qarabach, antwoordde verzoeker 'jazeker ken ik kleine dorpen in de directe omgeving.'

Op dat tijdstip in zijn interview was verzoeker echter in de war geraakt.

Zijn (gebrekkige) antwoorden leken, vanuit zijn perceptie (-al dan niet terecht-), de protection officer, te irriteren ; waarna hij mentaal gedestabiliseerd raakte."

Betreffende de rivier wijst verzoeker op het volgende:

"Uit verzoekers gehoor was gebleken dat zijn herkomstregio bergachtig is.

Tijdens de winter is er veel sneeuw en stroomt de rivier ondergronds, onder de huizen door , zoals een soort kanalisatie.

De hoofdriever vindt zijn oorsprong in het dorp Miraq.

Het betreft een grote rivier met een grote brug, Shaf genaamd.

Men moet deze brug oversteken om van Kabul naar Moqor te reizen.

In de hazaragi taal, noemt het water dat onder de huizen door stroomt ab haye zirzamani.

De lokale bewoners maken gebruik van het stromend water voor hun alledaagse behoeften.

Het stromend water vloeit over in de rivier die onder de brug door stroomt.

Op die plaats kan men het water zien stromen, maar de andere plaatsen, waar het water ondergronds stroomt, kan men –volgens verzoeker- niet als rivier benoemen."

Ook betreffende het ziekenhuis in Qarabagh is er volgens verzoeker sprake van verwarring:

"Volgens verzoeker bevindt er zich wel degelijk een kleine kliniek, maar betreft het geen (groot) ziekenhuis.

De foto die hij te zien kreeg tijdens zijn gehoor was eerder vaag en werd niet spontaan herkend door verzoeker.

Op dat ogenblik realiseerde verzoeker zich niet het belang van een dergelijk detail ; zijn aandacht was vooral toegespitst op de inhoud van zijn asielrelaas en op al hetgeen hem was overkomen."

Aangaande de markten en bazaars stelt verzoeker als volgt:

"Volgens verzoeker is er geen bazaar in het centrum van Qarabach, maar wel een, die goed gekend is, en die zich bevindt dichtbij zijn garage en op de weg waar hij gewerkt heeft.

Vanuit zijn garage kon verzoeker de winkelstraat zien waar de mensen kwamen om hun boodschappen te doen.

Op de vraag van het CGVS of verzoeker wist wat 'Daftani' en Nasu Khel' voor hem betekenden, wist verzoeker niet spontaan te antwoorden.

Ook hier opnieuw : vanuit verzoekers perceptie had hij niet goed ingeschat welk belang een juist antwoord op deze vraag had.

Voor verzoeker waren deze namen , op dat moment, eerder details, zonder belang."

Met betrekking tot de belangrijke personen in zijn regio van herkomst stelt verzoeker het volgende:

"Verzoeker vertelde dat hij M. Mohammad Hassan Faizi wel kende, maar dat hij niet wist dat hij was vermoord op de belangrijkste bazar in maart 2015, kort vóór zijn vertrek uit Afghanistan.

Omstreeks maart 2015 was verzoeker op weg om terug te keren naar H.Q. in Kohsane.

Buiten het moment van zijn aankomst in België en zijn (officiële) registratie bij de Belgische asielinstanties op 25 november 2015, moeten, omwille van de traumatische gebeurtenissen die verzoeker heeft doorgemaakt en die een impact hebben op zijn denkvermogen, alle overige gebeurtenissen, bij benadering worden gesitueerd

Een overzicht :

- verzoeker herinnert zich Qarabakh te hebben verlaten in de lente.

- tussen zijn terugkeer uit Qarabakh en het ogenblik dat hij naar Europa vertrekt ; schat verzoeker dat hij minstens twee maanden bij H.Q. heeft verbleven waarna hij Kohsane verliet om naar Nemroz te gaan.

- de verschillende beproevingen die verzoeker tijdens zijn reis had doorgemaakt, waaronder vier opeenvolgende terugdrijvingen naar zijn vertrekplaats bij H.K. in Kohsane, duurden minstens vier maanden ; verzoeker moest telkens opnieuw zijn reis opnieuw aanvatten.

- Omstreeks augustus of september 2015 bevindt verzoeker zich in Teheran waar hij tevergeefs op zoek is naar zijn familie.

- er is vervolgens het kapseizen van de boot op zee tussen Turkije en Griekenland waarbij verzoeker samen met de andere drenkelingen uit de zee moesten gered worden ; waarna hij zijn tocht verder zette via Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland ; waarna hij in Hamburg gehospitaliseerd werd voor twee weken wegens zijn te zwakke gezondheid en tenslotte in een asielen centrum in Stuttgart belandde.

Tussen het moment van zijn vertrek uit Qarabakh en zijn aankomst in België, ligt een periode van circa 7-8 maanden wat maakt dat verzoeker de moord op M. Mohammad Hassan Faizi niet heeft vernomen."

Wat betreft de verklaringen van zijn moeder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Er bestonden wél alternatieve schoolsystemen die werden georganiseerd door Afghaanse vluchtelingen voor hun kinderen, en die buiten het toezicht van de Iraanse autoriteiten vielen.

Verzoeker heeft korte tijd in zulk een (alternatief) systeem schoolgelopen.

Na de verandering van de Iraanse regering, werden de vluchtelingenscholen gesloten.

Sommige vluchtelingenkinderen kregen de mogelijkheid om, mits het slagen in een soort examen, zich aan te sluiten in een reguliere school.

Verzoeker moest werken om te voorzien in de behoeften van zijn familie.

Hij was geslaagd voor het (ingangs-)examen om aan te sluiten in een officiële Iraanse school.

Wegens de te hoge schoolkosten kon verzoeker zijn studies niet verderzetten."

Voorts geeft verzoeker de volgende uiteenzetting over zijn kennis van het Engels:

"Verzoeker heeft een atypisch parcours afgelegd.

Dankzij zijn (adoptie) vader H.K. mocht verzoeker aanvankelijk lessen Engels volgen bij een privé-leraar in Kohsane.

Vervolgens liep verzoeker school toen hij in Qarabagh leefde en volgde hij lessen Engels gedurende anderhalf jaar in een school in Jaghuri.

Verzoeker las ook regelmatig Engelstalige boeken.

Verzoeker beheerst het Dari, Farsi ; redelijk goed het Engels ; hij kan zich behelpen in het Pashtou ; hij heeft een basiskennis van het Urdu en van het Arabisch.

In zijn huidige opvangcentrum voor asielzoekers waar verzoeker verblijft, staat hij bekend om zijn behulpzaamheid en het helpen van andere mensen door voor hen te tolken."

Betreffende de rekruteringspogingen vanwege de taliban stelt verzoeker het volgende:

"Tijdens zijn gehoor sprak verzoeker over 'kidnapping', niet over rekrutering.

Wél had verzoeker het over de pogingen van de Taliban om hem te doen werken voor hen toen hij een garage ("shop") uitbaatte in Kohsane ; die later tot ontploffing werd gebracht door de Taliban tegelijkertijd met de ontploffing van de brug.

Verzoeker kreeg ook bedreigingen toen hij in zijn garage in Qarabagh werkte.

De Taliban was vooral geïnteresseerd in zijn skills als mecanicien ; verzoeker was weliswaar geen officiële mecanicien, maar hij kon zijn plan trekken.

Ook voor wat dit onderdeel betreft, was het geheugen van verzoeker aangetast door zgn. 'verspringingen' in tijd en ruimte.

Verzoekers verklaringen m.b.t. zijn garage in Kohsane en deze m.b.t. zijn garage in Qarabagh, hebben zich ongetwijfeld verstrengeld met elkaar en vertonen één gemeenschappelijke constante : de Taliban die verzoeker onder druk zette en bedreigde om voor hen te werken oftewel dat hij met zijn garage moest stoppen.

Verzoekers garage in Kohsane is, net zoals de brug, tot ontploffing gebracht. Zijn garage in Qarabagh werd verplaatst."

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn eigen schriftelijk relaas, alsook een psychologisch verslag van 26 september 2016. Uit dit laatste leidt hij af dat de door hem doorgemaakte traumatische ervaringen een redelijke verklaring bieden voor het feit dat hij in de daaropvolgende maanden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken op zijn eigen manier. Volgens hem is het algemeen geweten dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelf een vertekende beleving van de werkelijkheid. Hij stelt dat het CGVS hiermee onvoldoende rekening hield. *"De combinatie van al deze factoren tezamen met het feit dat misverstanden met de tolk tijdens het gehoor niet zijn uitgesloten, kan wel degelijk een redelijke uitleg bieden voor het feit dat verzoekers antwoorden op de diverse vragen op enkele onderdelen misschien gebrekkig (lijken) overkomen. In de gegeven omstandigheden zouden de doorleefde verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen."* Tevens voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift het door UNHCR in 2013 in Iran opgestelde verslag naar aanleiding van de stappen die zijn moeder had gezet om haar gezin te verenigen met haar in België verblijvende zoon M.. Hij merkt op dat hij zelf in dit interview ter sprake komt. Ook voegt hij bij zijn verzoekschrift een kopie van het Afgaans paspoort van zijn moeder en citeert hij uit het gehoorverslag van zijn moeder van haar gehoor op het CGVS.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielaanvraag niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Verzoeker is afkomstig uit Qarabagh, Ghazni, een regio waar een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer van willekeurig geweld te kunnen worden.

Voor verzoeker bestaat geen vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoekers naaste familieleden leven in België en hebben het vluchtelingenstatuut.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn geboorteregio in Afghanistan na een afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een psychologisch verslag van 26 september 2016 (stuk 2), een eigen schriftelijke verklaring (stuk 3), een interview met zijn moeder door UNHCR (stuk 4) en een kopie van het paspoort van zijn moeder (stuk 5).

Met een aangetekend schrijven van 16 december 2016 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een schrijven van sociaal-assistente M.V.L., een medisch verslag van 12 oktober 2016 met vertaling, een psychologisch verslag van 26 september 2016 met vertaling en een kopie van zijn medisch dossier bij het Rode Kruis (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij werd bedreigd door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in het district Qarabagh van de provincie Ghazni gedurende de laatste vijf of zes jaar vóór zijn vertrek naar België in juni/juli 2015 gelet op zijn gebrekkige kennis van deze regio, (ii) de inhoud van de dreigbrieven die hij zou hebben gekregen geenszins wijst op een persoonlijke vervolging, (iii) hij gedurende zes jaar zou zijn benaderd door de taliban en pas kort voor zijn vertrek uit Qarabagh betrokken was bij een incident met zijn garage, waarvan hij niet zeker is of de taliban hiervoor verantwoordelijk was terwijl daarenboven uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat hij zijn beweerde vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban *in concreto* aannemelijk dient te maken, temeer daar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding maakte van de rekruteringspogingen, persoonlijke bedreigingen of de verdwijning van zijn garage, (iv) uit het voorgelegde medisch attest blijkt dat hij een circumcisie onderging die goed heelde, zodat er geen aanwijzingen zijn dat hij het slachtoffer werd van foltering of seksueel misbruik, (v) het incident waarbij twee mannen in Kohsani zijn garage wilden kopen en nabijgelegen brug wilden opblazen op zich niet kan worden beschouwd als een vluchtmotief in verzoekers hoofde, (vi) hij niet de familiale band met zijn beweerde moeder, broers en zus, die in België verblijven, aantoonde, (vii) zijn verklaringen over zijn leven in Afghanistan na zijn deportatie niet aannemelijk zijn, (viii) de manier waarop hij zijn familie in België zou hebben teruggevonden evenmin aannemelijk is, net als de manier waarop hij zijn familie probeerde op te sporen in Afghanistan, en (ix) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van represailles door de taliban "*dan wel door andere radicale moslims*", laat hij na *in concreto* uiteen te zetten door welke andere radicale moslims hij zou worden bedreigd. Hij maakte hiervoor ook geen enkele melding tijdens zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Deze vrees wordt dan laattijdig aangevoerd. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Wat betreft verzoekers psychologische problemen (psychologisch attest van 26 september 2016; verzoekschrift, stuk 2 en rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient vooreerst opgemerkt dat een psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde psychologische problemen werden opgelopen. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde psychologische problemen. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bovendien blijkt nergens uit het voorgelegde psychologisch attest dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of het afleggen van coherente en geloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker en de psychologe erop wijzen dat verzoeker moeite heeft met het situeren van bepaalde gebeurtenissen in de tijd, dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing aan verzoeker wordt verweten dat hij bepaalde elementen niet of foutief in de tijd zou situeren. Aangezien verzoeker beweert gedurende zes jaar in Qarabagh, provincie Ghazni te hebben gewoond (verzoekschrift, p. 2), kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij op een gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde wijze zijn directe leefomgeving kan omschrijven, *quod non in casu* zoals blijkt uit de uitgebreide motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

Verder blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat er nergens doorheen het gehoor melding werd gemaakt van vertaal- of andere communicatieproblemen met de tolk, zodat verzoekers verwijzing naar dergelijke problemen in onderhavig verzoekschrift niet dienstig is. Verzoeker werd er immers van bij de aanvang van zijn gehoor op gewezen dat hij problemen met de tolk onmiddellijk dient te melden. Verzoekers uiteenzetting over de rivier, is niet meer dan een blote *post factum*-verklaring. Hij voegt immers geen enkel stuk bij dat zijn beweringen zou kunnen staven en hij maakte tijdens zijn gehoor geen enkele melding van het feit dat de rivier ondergronds zou stromen. Ook betreffende het ziekenhuis en de tijdens het gehoor getoonde foto, komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van de vage en laattijdige opmerking dat *“het niet uitgesloten [is] dat er verwarring kan zijn ontstaan in het woordgebruik”*. Dat verzoeker zich pas op dat moment het belang realiseerde van *“een dergelijk detail”* en zich daarvoor enkel concentreerde op zijn relaas, is een gratuite verklaring die geenszins afbreuk doet aan het voorgaande. Aangezien verzoeker beweert gedurende zes jaar in Qarabagh te hebben gewoond, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij op een spontane en correcte wijze kan antwoorden op vragen met betrekking tot zijn directe leefomgeving aldaar. Hetzelfde geldt waar hij aangaande ‘Daftani’ en ‘Nasu Khel’ als volgt stelt: *“vanuit verzoekers perceptie had hij niet goed ingeschat welk belang een juist antwoord op deze vraag had. Voor verzoeker waren deze namen , op dat moment, eerder details, zonder belang.”* Dat verzoeker zich niet eerder realiseerde dat hij juiste antwoorden diende te geven op de gestelde vragen, tart alle verbeelding.

Het loutere feit dat verzoeker op het moment van de moord op Mohammad Hassan Faizi Qarabagh reeds zou hebben verlaten, zoals hij in onderhavig verzoekschrift beweert, doet verder geen afbreuk aan het feit dat verzoekers verklaringen over zijn directe leefomgeving aldaar gebrekkig en niet-doorleefd zijn.

Gezien het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het district Qarabagh in de provincie Ghazni in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft voorgesteld dat u de laatste vijf of zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in de maand saratan van vorig jaar (gregoriaanse kalender juni/juli 2015) in het districtcentrum van Qarabagh van de provincie Ghazni gewoond heeft. Zo dient te worden gewezen op het feit dat uw kennis van uw regio waar u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, allesbehalve kan overtuigen. Uw geografische kennis van de regio waar u zou hebben gewoond is quasi nihil. Wanneer het CGVS u vraagt welke dorpen er in de buurt van het districtcentrum van Qarabagh liggen, antwoordt u ontwijkend dat er veel dorpen zijn in Ghazni, bijvoorbeeld Jaghatu, Muru en Nawa (zie CGVS, p. 9). Jaghatu en Nawa zijn echter geen dorpen in de buurt van Qarabagh, maar districten in de provincie Ghazni zoals informatie op het CGVS aantoont waarvan kopie in bijlage. Wanneer het CGVS u opnieuw vraagt welke dorpen er dicht bij het districtcentrum van Qarabagh liggen, antwoordt u dat u daar niet geweest bent en dat u niet buiten Qarabagh bent geweest. Hoewel u beweert de laatste vijf tot zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Qarabagh gewoond te hebben, slaagt u er niet in concrete informatie over de directe omgeving van uw woonplaats te geven. Wanneer u nogmaals gevraagd wordt te vertellen over wat er in de buurt en in de omgeving van uw woonplaats in Qarabagh gelegen is, antwoordt u dat Qarabagh het centrum van de provincie Ghazni is en dat er andere districten zoals Jaghatu, Nawa, Malestan en Jaghuri in de buurt liggen, maar dat u nooit naar deze districten ging. Verder weet u te zeggen dat Qarabagh op 150 kilometer van Kabul ligt (zie CGVS, p. 9). Dat u wel weet welke districten er in de buurt van Qarabagh liggen en de afstand tot Kabul kan aangeven, maar er niet in slaagt dorpen in de nabije omgeving van uw woonplaats op te noemen wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Hoewel het CGVS op verschillende manieren peilt naar uw kennis over uw regio, slaagt u er op geen enkel moment in op een geloofwaardige manier voor te stellen dat u gedurende de laatste jaren voor uw vertrek in Qarabagh

woonde. Zo vraagt het CGVS u Qarabagh, de weg die u eerder vernoemde en wat er in de buurt ligt, te tekenen. U tekent vervolgens een zeer rudimentaire kaart waarop u het districtscentrum en de weg, die volgens u een speciale naam heeft die u zich niet meer herinnert, situeert. U geeft correct aan dat de districten Malestan en Jaghuri in het westen liggen, Ghazni stad aan de andere kant en het district Muqur dichtbij, maar u situeert geen enkel nabijgelegen dorp op de door u getekende kaart. Op de vraag welke dorpen er in de buurt liggen aan de wegen die u getekend heeft, antwoordt u ontwijkend dat er veel dorpen zijn, dat er 18, 20 of 25 dorpen zijn in Ghazni en dat u nooit in die dorpen kwam (zie CGVS, p. 9). Ook wanneer het CGVS vraagt of u wel eens gehoord heeft wat er verderop de weg ligt, zonder er ooit geweest te zijn, vernoemt u geen enkel dorp en verwijst u enkel naar verder afgelegen plaatsen zoals Ghazni stad en het district Nawa. Het CGVS vraagt vervolgens expliciet naar de directe omgeving van uw woonplaats, met name wat er gelegen is op 10 tot 30 minuten wandelen van uw woonplaats. U repliceert dat u dan naar een ander district moet en dat u nooit naar een ander district bent geweest (zie CGVS, p. 9). Uit kaarten blijkt echter dat er talrijke dorpen zijn in de nabije omgeving van het districtscentrum van Qarabagh en dat de afstand naar omliggende districten aanzienlijk verder is dan 10 tot 30 minuten wandelen. Het CGVS onderneemt tijdens het gehoor nogmaals een poging om te peilen naar uw kennis van uw omgeving en vraagt u welke van alle plaatsen die u eerder opnoemde het dichtst bij het districtscentrum ligt. U verklaart vervolgens dat het Muqur is en dat het 30 tot 40 minuten rijden is met een motorfiets of auto (zie CGVS, p. 10). Het is vooreerst niet correct dat Muqur het dichtst bijgelegen district is, men passeert met name eerst het district Abband vooraleer men in Muqur komt. Verder is het zeer bevreemdend dat de meest nabijgelegen plaats die u opnoemt op een afstand van 30 tot 40 minuten rijden ligt, terwijl op kaarten duidelijk zichtbaar is dat er talrijke dorpen zijn die veel dicht bij het districtscentrum van Qarabagh liggen. Op de vraag welke dorpen men eerst tegenkomt als men te voet uit het districtscentrum van Qarabagh gaat, blijft u weerom het antwoord schuldig (zie CGVS, p. 10). Dat u dit niet nagevraagd heeft en geen behoefte had om dit na te vragen vergoelijkt uw totaal gebrek aan kennis van uw directe omgeving niet. U woonde immers vijf tot zes jaar in het districtscentrum, u bent er naar school geweest tot de zesde klas, u volgde er een Engelse cursus, u werkte in een garage en u ging naar de moskee. U leidde dus allesbehalve een geïsoleerd leven en u moet dus ongetwijfeld talrijke contacten gehad hebben met mensen uit de regio. Het is totaal ongeloofwaardig dat in deze contacten nooit nabijgelegen dorpen ter sprake kwamen. Ook uw uitleg dat u in het districtscentrum verbleef en dat u niet naar andere dorpen ging omdat er taliban waren, overtuigt allerm minst (zie CGVS, p. 10). Zelfs als u niet naar andere dorpen ging, moet u immers op zijn minst in uw dagelijkse contacten namen van nabijgelegen dorpen en plaatsen hebben horen vernoemen. Overigens is het opmerkelijk dat u wel de namen van nabijgelegen districten, waar u ook niet naartoe geweest bent, kent, maar dat u uw gebrek aan kennis over nabijgelegen dorpen probeert te justifiëren door te zeggen dat u er nooit naartoe geweest bent. Dit wijst opnieuw op het ingestudeerde karakter van de weinige kennis die u heeft. Ook uw kennis over waterlopen in het districtscentrum blijkt ingestudeerd te zijn. U zegt dat er een rivier is die door Qarabagh stroomt en dat die uit andere districten in het noorden of noordwesten komt (zie CGVS, p. 10). Vreemd genoeg kan u de ligging van de rivier in het districtscentrum niet aangeven en heeft u geen bruggen over die rivier gezien. Het CGVS stelt bijgevolg opnieuw vast dat u geen concrete informatie over uw nabije leefomgeving kan geven. Ook uw beschrijving van het districtscentrum zelf is uiterst summier en vaag. De enige specifieke gebouwen die u vernoemt zijn de grote moskee en de Sultan Mahmood Ghaznawi school (zie CGVS, pp. 9, 10). Verder houdt u het bij vage, algemene beschrijvingen, zoals de aanwezigheid van een deels verharde, deels onverharde weg, huizen uit onverharde steen en velden. Uw argumentatie dat u altijd binnen bleef in de garage verklaart geenszins uw gebrekkige kennis. Volgens uw eigen uiteenzettingen ging u immers ook naar school en volgde u een cursus Engels, wat erop wijst dat u niet altijd binnen bleef. U zegt verder dat er een klein ziekenhuis is in Qarabagh dat door militairen is gebouwd (zie CGVS p. 10). Wanneer het CGVS u later in het interview een foto van het ziekenhuis in Qarabagh toont en vraagt of u deze plaats kent, antwoordt u dat u er niet geweest bent en dat het misschien een kliniek is omdat de situatie op de foto er uitziet zoals in een kliniek (zie CGVS, p. 12). Het is echter weinig geloofwaardig dat u als inwoner van het districtscentrum het lokale ziekenhuis nooit zou gezien hebben noch zou herkennen. Voorts doen mensen in Qarabagh volgens u boodschappen in winkels in het centrum van de stad en is er geen bekende bazaar, wel winkels in elke straat. Nochtans is er volgens informatie waarover het CGVS beschikt wel degelijk een bazaar in Qarabagh, die bovendien gelegen is aan de hoofdweg in Qarabagh waar u ook de garage waar u werkte en woonde situeert. Wanneer het CGVS u vraagt wat u weet over de plaats Daftani, zegt u eerst dat u er niets over weet, vervolgens dat er misschien een bazaar is en later dat er een bazaar is die Daftani heet (zie CGVS, p. 12). Gevraagd naar de plaats Nasu Khel is uw reactie quasi identiek: u zegt dat de naam u bekend voorkomt maar u weet niets duidelijk over deze plaats, om vervolgens te zeggen dat er een bazaar is die Nasu Khel heet (zie CGVS, p. 12). Het is opvallend dat u over beide plaatsen, die overigens dorpen zijn die vlakbij het districtscentrum van Qarabagh liggen, aanvankelijk niets weet en vervolgens, kort

nadat u tot tweemaal toe gezegd heeft dat er geen bekende bazaar zijn, verklaart dat beide plaatsen bazaars zijn. Informatie over Daftani en Nasu Khel werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Het is duidelijk dat u uw verklaringen doorheen het gehoor aanpast, wat uw geloofwaardigheid ernstig aantast. Dat u al een jaar of langer vertrokken bent uit Qarabagh (zie CGVS, p. 12) verklaart voorts niet waarom u niets weet over nabijgelegen dorpen, kennis over uw directe leefomgeving is immers basiskennis waarvan verwacht kan worden dat men die niet zomaar vergeet. Ook het nabijgelegen dorp Layigh, dat tussen Qarabagh en Nasu Khel ligt, kent u overigens niet, u weet zelfs niet dat het de naam van een dorp is (zie CGVS, p. 13)."

Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder dient vastgesteld dat verzoekers uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift over de schoolsystemen in Iran voor Afghaanse vluchtelingen (i) niet wordt gestaafd aan de hand van enig stuk en (ii) geenszins een verklaring biedt voor de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn eigen verklaringen en die van zijn beweerdde moeder hieromtrent. Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze verzoekers uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift over zijn kennis van het Engels de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen plaatsen.

Waar verzoeker vervolgens opmerkt dat hij het tijdens zijn gehoor had over "kidnapping" en niet over rekrutering door de taliban, dient opgemerkt dat verzoeker wel degelijk sprak over rekrutering tijdens zijn gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Verzoekers bewering dat zijn verklaringen over de gebeurtenissen met zijn garage in Qarabagh zich in zijn geheugen verstrengeld hebben met de gebeurtenissen met zijn garage is Kohsani, doet voorts geen afbreuk aan de pertinente opmerkingen in de bestreden beslissing dat (i) uit de door verzoeker voorgestelde inhoud van de dreigbrieven geen persoonlijke vervolging blijkt, (ii) hij gedurende zes jaar probleemloos de vragen tot samenwerking met de taliban kon weigeren, (iii) hij geen concrete aanwijzingen heeft dat de taliban verantwoordelijk was voor het incident met zijn garage (weze het in Qarabagh dan wel in Kohsani), en (iv) dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoeker zijn vrees voor rekrutering door de taliban *in concreto* aannemelijk dient te maken, waar hij evenwel niet in slaagt. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht opgeworpen dat verzoeker op de DVZ geen enkele melding maakte van de rekruteringspogingen, persoonlijke bedreigingen en problemen met zijn garage. Tevens dient in herinnering te worden gebracht dat hoger reeds is gebleken dat verzoeker zijn beweerdde verblijf in Qarabagh niet aannemelijk weet te maken.

Wat betreft zijn beweerdde familiale banden met enkele in België verblijvende personen, dient vastgesteld dat het bijgevoegde document beweerdelijk uitgaand van UNHCR (verzoekschrift, stuk 4) door eender wie kan zijn opgesteld. Het stuk bevat immers geen enkele hoofding, geen datum en geen naam van de opsteller. Het voorgelegde paspoort (verzoekschrift, stuk 5) is slechts een kopie, die door allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is. Bovendien kan er niet uit worden afgeleid dat verzoeker werkelijk de persoon is die bij de kinderen wordt vernoemd. De door verzoeker opgestelde schriftelijke verklaring (verzoekschrift, stuk 3) kan uiteraard niet worden beschouwd als een objectieve bron die een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Het schrijven van sociaal-assistente M.L.V. (rechtsplegingsdossier, stuk 7) geeft enkel weer waarom de voorgelegde stukken in het Frans zijn opgesteld en voegt dan ook verder niets toe aan de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Wat betreft het medisch attest betreffende de geslachtelijke toestand van verzoeker (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient vastgesteld dat enkel wordt aangeraden dat verzoeker wordt begeleid door een psycholoog en seksuoloog, doch er valt geenszins uit af te leiden dat het litteken aan zijn penis het gevolg zou zijn van foltering of seksueel misbruik. Wel in tegendeel, aan ander medisch attest toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 12) wijst eerder op een besnijdenis. De behandelende arts stelt in dit attest immers eerst vast dat de patiënt verklaart in Afghanistan te zijn aangevallen geweest door leden van een bepaalde moslimorganisatie die hem (seksueel) verminkt zouden hebben om vervolgens te besluiten: "*objectief stel ik nu een goed geheelde circumcisie vast*". Wat betreft de eventuele medische problemen die hieruit zouden voortvloeien, dient verzoeker zich te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het medisch dossier van het Rode Kruis betreffende verzoeker (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bevat verder ook geen gegevens die op het voorgaande een ander licht zouden kunnen werpen. In de bestreden beslissing wordt voorts terecht gesteld als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel Afghaans document voorlegt.

U beweert dat u uw taskara en de dreigbrieven van de taliban verloor op zee onderweg naar België. Over het document betreffende de tracingprocedure door het Rode Kruis en de e-mail van de sociaal assistente is reeds opgemerkt dat deze documenten geen concrete informatie geven over uw familiebanden. Het briefje voor een doktersafspraak bevat geen relevante informatie en het medisch getuigschrift biedt enkel de informatie dat u besneden bent en dat de circumcisie goed geheeld is. Het briefje met de contactgegevens van de journalisten die u interviewden toen u onderweg naar Europa was heeft evenmin bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging."

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bovendien stelt het CGVS vast dat uw asielrelaas weinig aannemelijk is. Zo verklaart u dat u dreigbrieven kreeg, maar wanneer u gevraagd wordt om verdere uitleg te geven over deze brieven, zegt u dat alle winkeliers die langs de weg een winkel hadden dergelijke brieven kregen waarin men gevraagd wordt om volgens zijn eigen mogelijkheden de islamitische mujaheddin te helpen. Brieven met een dergelijke inhoud wijzen allerminst op een persoonlijke vervolging. U kan geen van deze dreigbrieven neerleggen tijdens uw gehoor, omdat u deze naar eigen zeggen kwijtraakte op zee tijdens uw vluchtroute hierheen (zie CGVS, pp.3 en 13).

Voorts zegt u dat u in de loop van de zes jaar dat u in Qarabagh woonde benaderd werd door de taliban, met name de mannen van mullah Kamran, met het oog op uw rekrutering (zie CGVS, pp. 14, 15). De taliban kwamen naar de garage om hun motorfietsen of auto's te laten herstellen, ze betaalden niet en zeiden dat u een tot twee weken tijd kreeg om u bij hen aan te sluiten. Als u dat niet deed zou u niet het recht hebben om te klagen als u iets zou overkomen. Ze beloofden een motor, gsm en belkrediet te geven als u bij hen ging werken, maar u was niet geïnteresseerd in een dergelijke samenwerking. Hoewel u steeds geweigerd heeft samen te werken met de taliban, was u pas kort voor uw vertrek uit Qarabagh betrokken bij een incident. Uw garage en de inhoud ervan was gestolen, maar er dient opgemerkt te worden dat u geen concrete aanwijzingen heeft dat de taliban hiervoor verantwoordelijk waren (zie CGVS, p. 15). Wat uw vrees voor rekrutering betreft benadrukt het Commissariaat-generaal dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated tot ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group". U slaagde er echter niet deze vrees in concreto toe te lichten. U beweerde dat de taliban naar uw garage kwamen en u een of twee weken de tijd gaven om u aan te sluiten bij hen. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet slaagde u er niet in uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban geloofwaardig voor te stellen. Bovendien slaagde u er ook niet in uw verblijf in Qarabagh geloofwaardig voor te stellen zoals hierboven uiteengezet werd, wat tot de conclusie leidt dat de vermeende poging tot rekrutering in de garage in Qarabagh niet kan plaats gevonden hebben. Toegevoegd kan worden dat louter een algemene verwijzing naar rekrutering door de taliban niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Uw verklaringen over de wijze waarop de taliban u probeerden te rekruteren, over de taliban zelf alsook uw verklaringen over de problemen die u hierdoor kende kunnen echter allerminst overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt tevens dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt directe dwang eerder een uitzondering.

Verder dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vertelde over de bovenvermelde rekruteringspogingen, persoonlijke bedreigingen en de verdwijning van uw garage. Wanneer het CGVS u hiermee confronteert, zegt u dat u 20 minuten tijd kreeg om alles te vertellen over uw reis en dat u meer wou vertellen, maar dat men u telkens vroeg te stoppen en alles in het tweede interview te zeggen (zie CGVS, p. 15). Uw verklaring dat u niet voldoende tijd had om over uw persoonlijke problemen tijdens het eerste interview houdt echter geen steek.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens het gehoor op de DVZ wel de tijd had om te vertellen over algemene problemen, zoals de taliban die Qarabagh terroriseren, de taliban die Hazara's viseren, de opkomst en de activiteiten van de Haqqani groepering (zie DVZ, vragenlijst CGVS). U maakte enkel een vage, niet concrete vermelding dat u vreesde door één van deze groeperingen verplicht te worden aan hun zijde te vechten. Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u nog iets toe te voegen had, gaf u uitleg over een incident op zee onderweg en een interview door Britse journalisten, u kreeg dus zeker de tijd om over concrete gebeurtenissen te vertellen. Dat u tijdens uw gehoor op de DVZ enkel de algemene veiligheidssituatie beschrijft als aanleiding tot uw vertrek en op het CGVS persoonlijke bedreigingen en problemen inroept, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft de Haqqani groepering dient overigens opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS expliciet ontkent persoonlijk problemen gehad te hebben met deze groepering, u heeft enkel gehoord dat ze in andere districten van Ghazni zijn (zie CGVS, p. 16).

Voorts verklaart u dat u op een dag zes jaar geleden, toen u onderweg was van Qarabagh naar Kabul, tegengehouden werd door gewapende personen (zie CGVS, pp. 6,7). U moest samen met een achttal andere mensen uitstappen. U werd gebracht naar een andere plaats waar u gedurende twee dagen werd vastgehouden. Dan werd u op een avond uitgekleeft, vastgebonden en geblinddoekt. U voelde iets scherp in de buurt van uw geslachtsorgaan. Op dat moment hoorde u net een raketexplosie en werd u gesneden. De ontvoerders vluchtten weg en u werd kort daarna gered door soldaten die u naar het ziekenhuis brachten waar u medische verzorging kreeg. U verklaart tijdens het gehoor dat uw gezondheidstoestand nu goed is en dat u zich normaal voelt, maar dat het visueel niet normaal is (zie CGVS, p. 7). U legt na het gehoor op het CGVS een medisch getuigschrift voor van 29 juli 2016. De enige objectieve vaststelling in dit document is een goed geheelde circumcisie. Er is bijgevolg geen enkele medische vaststelling of aanwijzing dat u het slachtoffer bent geweest van foltering of seksueel misbruik.

Met betrekking tot de twee personen die de garage waar u werkte in Kohsani wilden kopen en de intentie hadden een nabijgelegen brug op te blazen, dient opgemerkt te worden dat dit feit zich zo'n vijf tot zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou voorgedaan hebben. Gezien dit geïsoleerde feit zo lang voor uw vertrek plaats had kan er niet geconcludeerd worden dat er aanwijzingen zijn dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor persoonlijke vervolging op basis hiervan. U maakte nergens in uw asielrelaas verder gewag van dit incident als vluchtreden uit Afghanistan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

[...]

U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaats in het district Qarabagh (zie CGVS, p. 13). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (zie CGVS, p. 13). U bleef echter volhouden dat u afkomstig bent uit Qarabagh (zie CGVS, p. 13). U zei dat u geen parlementsleden en provincieraadsleden kent omdat u zelf niet voor de overheid werkte. Verder zei u dat u elf jaar zonder uw familie heeft geleefd en in een soort van depressieve toestand heeft geleefd, bovendien zou u onderweg naar België afgezien hebben. Tenslotte zei u dat u nooit buiten de garage ging en dat u niet weet op welke andere manier over Qarabagh te vertellen. Dit alles vergoelijkt uw gebrek aan kennis echter niet. U hoeft niet bij de overheid gewerkt te hebben om gehoord te hebben over bekende personen zoals u meende (zie CGVS, p.13). Uw leven zonder familie en moeilijke reis naar Europa verklaren evenmin uw totale gebrek aan kennis over uw regio, u slaagt er immers wel in om over andere feiten op een coherente manier te vertellen. Zoals hierboven reeds opgemerkt werd, is uw verklaring dat u nooit buiten de garage ging evenmin geloofwaardig aangezien u vermeldde dat u naar school ging in Qarabagh, er een cursus Engels volgde en naar de moskee ging. U werd na de confrontatie met het feit dat er geen geloof gehecht werd aan uw afkomst uit Qarabagh nogmaals de kans geboden om uw herkomst en kennis over uw regio aan te tonen. Uw repliek hierop was echter bijzonder vaag en algemeen. Zo zei u dat Qarabagh een van de onveilige districten van Ghazni is. Verder zei u dat de garage langs een weg tegenover de grote moskee lag, dat erachter landbouwgronden en bossen lagen en verderop andere districten. U zei ook dat de garage langs de weg lag omdat er veel verkeer was en dat de taliban daar overal zijn en dat ze meestal 's nachts auto's tegenhouden (zie CGVS, p. 13).

Deze uiteenzetting geeft echter geen enkele bijkomende, concrete informatie die uw herkomst uit Qarabagh zou kunnen ondersteunen. Wanneer het CGVS tenslotte nog navraag doet of chauffeurs die bij u in de garage kwamen soms vertelden over plaatsen die ze passeerden vlak voor ze bij uw garage kwamen, verwijst u opnieuw enkel naar verder afgelegen districten en provincies in plaats van naar nabijgelegen plaatsen (zie CGVS, p. 13).

Met betrekking tot uw vermeende familiale banden met personen die in België verblijven en het vluchtelingenstatuut verkregen hebben, dient opgemerkt te worden dat u geen enkel (begin van) bewijs voorlegt dat S.S. (O.V. 6871175) uw moeder is, J.M. en J.A.S. uw broers zijn en J.N. uw zus is. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de documenten die u voorlegt de familiebanden tussen u en de bovenvermelde personen niet staven. Het document van het Rode Kruis wijst er enkel op dat er een tracingprocedure gestart is. De e-mail van de sociaal assistente van uw moeder geeft evenmin aanwijzingen over de vermeende familiebanden. Uw verklaringen betreffende uw vertrek uit Afghanistan als kind en uw verblijf in Iran stemmen voorts niet overeen met die van uw moeder. Zo verklaart u dat u op vijfjarige leeftijd samen met uw moeder, uw twee broers en uw zus vanuit Qarabagh naar Iran verhuisde na de moord op uw vader (zie CGVS, p. 5). Volgens de verklaringen van uw moeder gedaan tijdens haar gehoor op het CGVS verhuisden jullie echter vanuit Mazar, waar jullie drie tot vier jaar gewoond hadden, naar Iran en is uw jongste broer Ali Senna in Iran geboren (zie CGVS gehoorverslag van 15/17108, 29/09/2015, p. 4,5,6). Hoewel u zeer jong was op het moment van jullie vertrek uit Afghanistan en er dus niet kan verwacht worden dat u zich veel herinnert van deze periode, is het toch opmerkelijk dat u verklaart vertrokken te zijn uit Qarabagh. Als jullie, zoals uw moeder zei, drie tot vier jaar in Mazar hebben gewoond kan u nauwelijks herinneringen hebben aan uw tijd in Qarabagh, u was immers een baby of peuter toen jullie in Qarabagh woonden. Het is vreemd dat u zich wel nog oom Karim herinnert, de vriend van uw vader die jullie hielp na de dood van uw vader, maar dat u niet weet dat jullie in Mazar woonden voor jullie vertrek uit Afghanistan en dat uw jongste broer in Iran geboren is. Voorts verklaart u dat u in het begin van uw verblijf in Iran naar een Afghaanse school ging en later naar een Iraanse school (zie CGVS, p. 5). Uw moeder zegt echter dat er geen scholen voor Afghaanse kinderen bestaan volgens haar en dat haar kinderen les kregen van een dochter van een vriend die in haar vrije tijd les gaf (zie CGVS 29/09/2015, p. 9). U zegt verder dat u negen of tien jaar oud was toen u gedeporteerd werd uit Iran (zie CGVS, p. 5), terwijl uw moeder zegt dat u zes of zeven jaar oud was (zie CGVS 29/09/2015, p. 6). Deze tegenstrijdige verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas aan. Voorts zijn uw verklaringen over uw leven na uw deportatie naar Afghanistan weinig aannemelijk. Een zekere H.Q. uit Kohsani in de provincie Herat ontfermde zich over u, zo zegt u. Hij nam uw levensonderhoud op zich, stuurde u naar school en naar Engelse cursussen en was een soort vaderfiguur voor u (zie CGVS, p. 6). Het was tevens H.Q. die u aanspoorde naar Iran te gaan op zoek naar uw familie en die uiteindelijk uw reis naar Europa financierde (zie CGVS, pp. 15,16). Hoewel u eerst verklaart dat u samen met H.Q. in zijn huis woonde, zegt u later dat u in een garage bij een mechanicus verbleef op twee uur fietsen van het dorp van H.Q. en dat u niet al te vaak bij H.Q. ging (zie CGVS, pp. 6, 7, 8). Het is verwonderlijk dat H.Q. u enerzijds jarenlang steunde en zelfs uw reis naar Europa betaalde, en dat u anderzijds geen duidelijkheid biedt over uw verblijf bij hem en dat u zelfs niet weet hoeveel kinderen deze persoon, die een vaderfiguur voor u was, had (zie CGVS, p. 17).

Ook de manier waarop u uw familie in België heeft teruggevonden overtuigt niet. Zo zou u in Teheran, waar u elf jaar geleden als kind woonde, uw voormalige burens ontmoet hebben die u wisten te vertellen dat uw familie naar Europa vertrokken was, ze wisten echter niet naar welk land. U reisde dan verder naar Europa, waar u in Stuttgart toevallig een man ontmoette voor wie u als kind in Iran gewerkt had en die wist dat uw familie in België verbleef. Deze zeer toevallige samenloop van omstandigheden is weinig aannemelijk.

De manier waarop u uw familie probeerde op te sporen toen u in Afghanistan verbleef is ook weinig geloofwaardig. Zo verklaart u dat u naar Qarabagh trok om uw familie op te sporen en dat Hassan, de eigenaar van de garage waar u werkte, u hielp om bij de autoriteiten navraag te doen over uw familie. Zoals eerder werd opgemerkt slaagde u er echter niet in uw verblijf in Qarabagh geloofwaardig voor te stellen, wat de geloofwaardigheid van uw vermeende pogingen uw familie op te sporen ondermijnt. Bovendien is het bevreemdend dat u naar Qarabagh zou gegaan zijn om uw familie op te sporen en dat u daar vijf tot zes jaar gebleven bent en dan pas naar Iran bent gegaan op zoek naar uw familie. Aangezien de zoektocht naar uw familie in Qarabagh niets opgeleverd had, kan men verwachten dat u eerder naar Iran zou getrokken zijn, zeker gezien het feit dat H.Q. u op diverse manieren steunde en in Afghanistan reeds geprobeerd had uw familie op te sporen via een tracingprocedure zoals u verklaarde (zie CGVS, p.11). Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen concludeert het CGVS dat u er niet in slaagt uw familiebanden met S.S., J.M., J.A.S. en J.N. op een geloofwaardige manier voor te stellen."

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij in de jaren voor zijn vertrek naar België in juni/juli 2015 in het district Qarabagh van de provincie Ghazni verbleef, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde verblijf in de provincie Ghazni aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER